

gen som helst mulighed for at vurdere, hvad man får af tandsundhed for de penge.

Kl. 13.25

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning forkastedes, idet 44 (S, SF, RV, EL og KRF) stemte for, 60 (V, DF og KF) imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

20) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 17:

Forslag til folketingsbeslutning om forsøg med sygesikringstilskud til diætbehandling hos autoriserede kliniske diætister.

Af Lone Møller (S) m.fl.

(Fremsat 22/10 2002. Første behandling 31/10 2002. Betænkning 30/4 2003).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Lone Møller (S):

Vi har efterhånden nogle gange haft en debat om, hvilke epidemier der er vigtige og ikkevigtige.

WHO har slået alarm. De har sat fedmeepidemien som nr. 1 på deres liste, og samtlige eksperter i dette land har givet meldinger om, at vi står over for et problem, som vi ikke bare kan løse ved at give nogle meldinger og nogle rapporter, som man kan fortolke hver især.

Det er dybt beskæmmende, når i hvert fald medlemmer af regeringspartiet Venstre melder ud, at når folk er overvægtige, er det så at sige deres eget problem. Der er vel ingen i dette Ting, som er i tvivl om, at vi, der vejer lidt for meget, godt selv kunne gøre noget for at komme af med lidt af fedtet, men hvis man lytter til eksperterne, som jo i andre sammenhænge bliver brugt som sandhedsvidner – alt afhængig af hvem man nu kan lide – må man undre sig lidt over

det, når regeringens egne rapporter fra henholdsvis Sundhedsstyrelsen og Ernæringsrådet klart anbefaler, at det er vigtigt at få mulighed for at benytte en diætist i forbindelse med behandling af overvægt.

Forslaget her er et bitte, bitte lille forslag, som måske kunne sætte konkret handling i gang. Ord er der mange af, rapporter er der mange af, men penge er der ikke afsat mange af. Inden der kommer andre herop og spørger, hvad Socialdemokratiet gjorde, mens de havde regeringsmagten, skal jeg skynde mig at sige, at dengang blev der heller ikke afsat penge nok, men nu er problemet så alarmerende, at vi er nødt til at tage det alvorligt.

Regeringen afviser forslaget med den begrundelse, at der er 480.000 ekstremt overvægtige i dette land, og hvis de alle skal gå til diætist, koster det 100 mio. kr. Selvfølgelig skal alle ikke gå til diætist, men forslaget er bare et lille bud på, hvordan man kunne foretage noget konkret handling i forbindelse med at få nedbragt det problem, som samtlige eksperter i dette land siger er det største sundhedsproblem. Lad mig også citere fødevarerministeren, som ved offentliggørelsen af rapporterne fra henholdsvis Sundhedsstyrelsen og Ernæringsrådet sagde, at vi står over for et problem, der vil slå flere ihjel end tobaksrygning.

Men alligevel ønsker regeringen ikke at gøre noget som helst. Jeg har tonsvis af rapporter stående på mit kontor. De er pæne, de er tykke, og der er mange flotte ord i dem, men handling er der ikke. Her er et lille bitte forslag, som kunne hjælpe en stor gruppe, og som ikke koster ret mange penge, og alligevel vælger man at sige: Vi er ikke interesserede, for det, at folk er overvægtige, er deres eget problem. Jeg synes, man burde skamme sig, når man kan komme med sådan nogle udtalelser.

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Jeg vil bare påpege over for fru Lone Møller, at til forskel fra den tidligere regering er denne regering jo kommet med en handlingsplan for en indsats over for svært overvægtige. Det er dog en forskel.

Der er stillet et konkret forslag om, at vi på sigt skal bruge 450 mio. kr. på at give diætvejledning til overvægtige, uden at der er fremført nogen dokumentation for, at det virker. Vi skal sætte ind på en lang række områder, men først og fremmest drejer det sig om forebyggelse. Her i